

אמה, ויבוא עמה לידי זנות.

אך היא מותרת בקרוביו, כי אין לחוש שיבא האיש לבקר את קרובו ויזנה עם האשה. היות שגברי לגבי גברי לא שכיחן. אין מצוי שגברים מבקרים זה את זה לפרק זמן ממושך שיש לחוש בו לזנות בין האשה, לבין זה שהתירה להינשא.

אי נמי: נשי, דלא אסרן שכיבתן אהרדי, שאין אשה נאסרת לעולם לבעלה על ידי שהוא יזנה עם אחת מקרובותיה, לכן לא קפדי הקרובות אהרדי [אחת על השניה] לשומרה שלא תזנה.

ולכן יש לנו לחוש שמא תבא אחת לחברתה, ותזנה עם האיש שזינתה עמו מכבר. כי היא איננה חוששת מקרובתה שתספר זאת.

אך גברי, דאסרן שכיבתן אהרדי, קפדי אהרדי —

שהגברים מקפדין שלא יתייחד איש עם נשותיהם, מכיון שהבא על אשת איש אסרה על בעלה לעולם. וכיון שכן אין היחוד מצוי, וחושש קרובו לבא אצלו ולזנות עם אשתו,

לפי שיודע שמקפיד הבעל על כך.

ולכן אף שהוא אסור בקרובותיה, היא מותרת בקרוביו.

ומקשינן: **אי הכי,** שאשה מותרת בקרוביו, ואין לחוש לחשד שיזנה קרובו עם אשתו, תהא מותרת אשה זו באביו נמי.

ומדוע במשנה לא הוזכר אלא שמותרת בכניהם או באחיהם?

ומשינינן: אכן מותרת היא גם באביו. ומשנתנו בלשון "לא מבעיא" קאמר [על דרך כל שכן נכתבה].

לא מבעיא אביו, שמותרות להנשא לו, ולא חיישינן שמא יזנה המתיר הזה עמה, היות דבזיו בניה מיניה [בוש הוא מאביו], ואימתו עליו, וודאי יזהר הבן מלהתייחד עמה.

אבל אם נישאת לבנו של המתיר אותה, דלא בזיו אביו מיניה, שאין האב בוש מבנו כל כך, **אימא לא** התירו חכמים להנשא לבנו.

קא משמע לן משנתנו שבכל קרוביו היא מותרת, ומהטעמים הנזכרים.

הדרן עלך פרק כיצד אשת אחיו